

ORDENACIÓ PRESBITERAL - EDUARD FLORES SERRADELL

Catedral de Vic // 20-X-2013

Is 61,1-3a / Sl 109 / Rm 12,4-8/ Lc 10,1-9

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Germans preveres, germans diaques,
Seminaristes,
Pares i familiars de l'Eduard,
Germans tots, estimats de Déu.

El nostre germà, el diaca mossèn Eduard, ha acollit la crida de l'Església i ha estat escollit per a esdevenir sacerdot de Crist en l'orde del presbiterat, per la imposició de les mans i la pregària. És això el que acabem de viure amb la crida i l'elecció, després d'escoltar la Paraula de Déu. És Déu el qui per mitjà del ministeri de l'Església escull i crida. I en aquesta realitat eclesial de gran densitat s'ha fet present tot un camí de vida personal de l'Eduard. Ell ha anat fent el camí de la vida, des del Ripoll natal, amb la parròquia de Sant Josep Obrer, a les parròquies de Santa Maria i de la Mare de Déu de la Soledat d'Igualada, passant per la formació al Seminari, i sempre amb una perspectiva de fe. Déu s'ha fet present en aquest camí, i ell ha deixat que li anés mostrant la seva voluntat. L'Eduard s'ha deixat fer per Déu. I ara es deixa del tot en mans de Déu, per tal que ell mateix pel seu Esperit el transformi en presència del seu Fill, Jesús, sacerdot, mestre, pastor, espòs de la seva Església, per mitjà del sagrament de l'orde en el grau del presbiterat.

En la primera lectura hem escoltat com l'Esperit del Senyor omple el cor del Messies. La lectura cristiana sap que en Jesús, el Messies, el Salvador de tots els homes, habita la plenitud de l'Esperit Sant. I nosaltres, perquè en el nostre Cap, que és Crist, hi ha en plenitud l'Esperit, participem, ja que som el seu Cos, de l'Esperit de Crist. És aquest mateix Esperit, i no pas altre, el qui rebrà l'Eduard per la imposició de les mans del bisbe i dels preveres i per la pregària de l'Església. I aquest Esperit el farà ser enmig de la comunitat cristiana i del món presència de Crist sacerdot.

L'Esperit del Senyor-Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova, hem escoltat en la primera lectura. És amb la força de l'Esperit Sant que el Messies és portat a proclamar la Bona Nova de la salvació. I és també amb la força del mateix Esperit Sant que l'Església viu l'experiència de ser enviada a portar l'Evangeli per tot el món.

Benvolgut Eduard, reps l'ordenació sacerdotal el diumenge en què l'Església celebra el DOMUND o Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe. L'Esperit que es renovarà en el teu cor en l'ordenació sacerdotal és el mateix Esperit del Messies enviat a proclamar la Bona Nova. Rep amb agraïment aquest do i viu sempre en la teva vida de ministre de Crist la urgència missionera i evangelitzadora, pròpia de l'Església, que existeix per a ser missionera. Tot cristià ha de fer seva aquesta missió de l'Església, però els sacerdots de Crist, els qui hem estat constituïts enmig de la comunitat presència de Crist Pastor, cal que la visquem amb més intensitat i amb més dedicació.

Els joves que sou ordenats en aquest temps de l'Església heu de ser ben conscients que s'està iniciant una realitat nova en continuïtat amb el que ara estem vivint. Cada vegada més es palpa com la fe cristiana deixa de ser significativa en la societat. Per a molts del nostres conciutadans la fe ja no és el referent en les realitats quotidianes i en les realitats fonamentals, com les opcions de vida, com el néixer i el

morir. Per això mateix l'opció que fas, Eduard, i que han fet i faran molts germans teus de camí, manifesta una gran generositat de part teva i, sobretot, un gran do de la gràcia de Déu que no para de cridar i suscitar generositat i lliurement en el cor dels joves cristians de les nostres parròquies i comunitats.

Però que no siguin temps fàcils no vol pas dir que no siguin temps de Déu, temps de gràcia abundosa de Déu. I, mirant des de la fe, són aquests temps realment apassionants per a viure centrats solament en Déu i llançar-nos a la gesta de proclamar sense cap por ni vergonya l'Evangeli, la Bona Nova de l'Amor de Déu. El cor del missioner, de l'evangelitzador, el cor del sacerdot de Crist, ha d'estar ple de l'amor a Déu i als germans. I, des d'aquest cor, fer arribar a la llibertat de tota persona l'anunci joïós de l'Amor de Déu. Vet aquí quina és la missió de l'Església. Si nosaltres, els cristians, no anunciem l'Evangeli, amb la nostra vida de santedat i amb la nostra paraula explícita, clara i, al mateix temps, respectuosa, ¿com podran els homes i dones del nostre temps trobar l'únic que és el Camí, la Veritat i la Vida? Ensenyava el beat Joan Pau II, papa: «Avui la crida a la conversió, que els missioners dirigeixen als no cristians, es posa en tela de judici o passa d'amagatotis. S'hi veu un acte de "proselistime"; es diu que n'hi ha prou amb ajudar els homes a ser més homes o més fidels a la seva pròpia religió; que n'hi ha prou amb formar comunitats capaces de treballar per la justícia, la llibertat, la pau, la solidaritat. Però s'oblida que tota persona té el dret a escoltar la "Bona Nova" de Déu que es revela i es dona en Crist, per a poder realitzar en plenitud la pròpia vocació» (*Redemptoris missio*, 46).

I en aquesta perspectiva missionera i evangelitzadora cal entendre sempre el ministeri sacerdotal. El Senyor va escollir els seus apòstols i en ells varem ser escollits tots els qui al llarg dels segles de l'Església hem rebut i rebran el sacerdoci ministerial. El Senyor vol que en la seva Església hi hagi uns homes que ell mateix ha escollit per a ser presència seva, perquè el seu ministeri de servei total a favor de l'Església i de tot el món continuï present. Perquè sense Crist no hi ha vida autèntica, sense Crist, com ens deia Joan Pau II, l'home no pot arribar a realitzar en plenitud la pròpia vocació. Perquè la vocació de l'home, la finalitat de l'home, creat per amor per Déu, és Déu mateix. No hem estat creats, ni vivim merament per a aconseguir metes humanes. La nostra vocació ens fa mirar més enllà i veure que la nostra meta és la trobada amb Déu, trobar en Déu el sentit i la plenitud de la nostra existència. Sant Ireneu deia: «L'home que viu és glòria de Déu, la vida de l'home és la visió de Déu.»

És tan fonamental que això sigui realitat en tota persona, que el Pare ens ha lliurat el seu Fill, ens l'ha donat com a germà, en el misteri de l'Encarnació, i ens l'ha donat del tot en la seva mort i resurrecció. Jesús és el germà donat del tot per a nosaltres. El Pare l'ha consagrat perquè en ell tinguem vida. El sacerdot és el qui fa present, amb el seu ministeri i amb la seva persona, l'únic sacerdot de Crist. Per això avui, Déu mateix per Jesús, el seu Fill, i en l'Esperit Sant, escull, consagra i santifica el nostre germà Eduard. Déu l'ha escollit del tot per a ell, perquè així pugui ser del tot per als germans, com Jesucrist. Eduard, no tinguis por de ser del tot del Senyor! No tinguis por de deixar-te «expropiar» per Déu! Ell no et prendrà res del que hi ha de bo en tu. Ell vol que dia rere dia siguis fidel a l'escolta de la seva paraula i a la gràcia abundosa de Déu, per tal que la consagració en la veritat que avui reps, doni en tu el fruit de la santedat. És a dir, que siguis del tot de Déu. Això vol dir ser sant. I és aquest Esperit de santedat el que ara rebràs a favor de tot el Poble de Déu.

La font inexhaurible de la santedat i de la donació en la caritat pastoral del sacerdot a favor del poble és l'Eucaristia. Ens ensenya el Concili Vaticà II: «En el

misteri del Sacrifici eucarístic, en el qual els sacerdots practiquen llur ministeri principal, es realitza contínuament l'obra de la nostra redempció, i per això es recomana vivament la celebració diària, la qual és acte de Crist i de l'Església, encara que no pugui haver-hi presència de fidels. Així, alhora que els preveres s'uneixen amb l'acte de Crist Sacerdot, cada dia s'ofereixen totalment a Déu i, alhora que es nodreixen amb el Cos de Crist, participen de cor en la caritat d'Aquell que es dona ell mateix en nodriment dels fidels» (PO, 13).

Sant Pau, amb la imatge del cos humà, ens ha parlat de la diversitat i de la unitat, com dues realitats no contradictòries, sinó a l'inrevés, com a necessàries: *En un cos hi ha molts membres, que no tots tenen la mateixa funció. Igualment nosaltres, que som tants, units en Crist formem un sol cos i som membres els uns dels altres. Tenim dons diferents, segons la gràcia que hem rebut de Déu.* Avui, Eduard, rebràs el sacerdoci ministerial, en l'ordenació de prevere. Un sacerdoci que sempre has de viure en el misteri del Cos de Crist, que és l'Església. I un ministeri sacerdotal que viuràs en la unitat del presbiteri diocesà, presidit pel bisbe. Això s'expressarà en la imposició de les mans del bisbe i dels preveres i en l'abraçada de pau al bisbe i als preveres després del ritu d'ordenació presbiteral.

El que celebrem no és un simple ritualisme; expressa una profunda veritat. Ningú no pot viure el sacerdoci sol i aïllat, sempre s'ha de viure en la comunió de l'Església, en la comunió de l'Església concreta, local, particular, diocesana. S'ha de viure en comunió amb el bisbe que el Senyor per mitjà de l'Església dona en cada moment de la història; i s'ha de viure en comunió amb els germans del presbiteri. Tot germà prevere ha de ser, des d'ara, un germà teu. I has de tenir el bisbe com a pare i germà. Viu, doncs, en la fraternitat sacerdotal, sabent que l'altre prevere és germà en el camí del lliurament a l'Església.

Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los, ens ha dit Jesús en l'evangeli. I cal que nosaltres acollim aquest manament de Crist. Demanem que l'Eduard sigui sempre i del tot treballador en el camp de Déu, que és l'Església. Demanem també que el Senyor li doni més companys de camí en el sacerdoci, perquè és molt abundant la collita. Demanem al Senyor que cridi amb força, perquè són molts els «sorolls» del món que no deixen escoltar amb claredat la seva veu, en el cor dels joves de la nostra diòcesi. I que susciti respostes generoses per lliurar-se del tot a la predicació de l'Evangeli. Demanem al Senyor que tingui pietat de nosaltres i ens faci el do de les vocacions sacerdotals que necessitem per a servir les parròquies i comunitats de la nostra Església.

El Concili Vaticà II ens diu: «El preveres recordaran que no es troben mai sols en l'exercici de llur treball, ans recolzen en la puixança omnipotent de Déu; i creient en Crist, que els ha cridats a participar del seu sacerdoci, es donaran amb tota confiança a llur ministeri, convençuts que Déu és poderós a augmentar en ells la caritat. També recordaran que els acompanyen llurs germans en el sacerdoci, més encara, els fidels de tot el món» (PO, 22). I així és, Eduard, ara entraràs a formar part del presbiteri diocesà i seràs sempre acompanyat pels germans preveres i per tot el poble sant de Déu. Estigues també ben convençut que t'acompanyen tots els qui al llarg dels segles han viscut la fidelitat a Crist. Diumenge passat vàrem viure a Tarragona el do de la beatificació de 522 màrtirs de Crist. Ells, amb santa Maria, amb sant Josep, amb els sants i beats de la nostra diòcesi, t'acompanyaran amb la seva intercessió, perquè siguis sempre i en tot moment un sant sacerdot de Crist a major glòria de Déu i bé dels homes que el Senyor t'encomanarà. Amén.